

# РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. гр. Хасково, 16.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и  
четвърта година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Галя В. Ангелова  
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №  
20225640102479 по описа за 2022 година

Предявени са от „Водоснабдяване и Канализация“ ЕООД – гр.Хасково,  
против Б. Н. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, от \*\*\*\*\*, искове с правно основание  
чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

В исковата молба се твърди, че ищецът предоставял на потребителите  
срещу възнаграждение услуги по водоснабдяване, канализация и пречистване  
на водите, като отношенията им се уреждали от публично известни общи  
условия, публикувани на неговата интернет страница. В изпълнение на  
задълженията си ищцовото дружество ежесечно издавало фактури, като  
съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ задълженията по тях следвало да бъдат заплатени  
в 30- дневен срок от датата на фактурата, като след изтичане на този срок  
потребителят изпадал в забава, поради което върху главницата се  
начислявала законна лихва. При изпълнение на дейността си, ищецът  
предоставил на ответника услуги по водоснабдяване, канализация и  
пречистване на водите до обект с партиден №43088, като в изпълнение на  
задължението си по чл.33 ал.1 от ОУ за периода от декември 2020г. до  
ноември 2021г. вкл. той бил издал фактури за стойността на доставените  
услуги. В срока по чл. 33 ал.2 от ОУ непогасени от ответника останали 12

броя фактури на обща стойност 158.49 лева. Поради това, в 30 – дневен срок от датата на неплатената фактура върху главницата била начислена съответната законна лихва, като към 01.04.2022г. дължимата лихва за забава върху всички неплатени фактури била в размер на общо 12.00 лева, като общото задължение на ответника възлизало на сума в общ размер на 170.49 лева, формирано съобразно изнесените в табличен вид данни в исковата молба. Тъй като ответникът трайно не изпълнявал паричните си задължения към ищеца, същият подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК пред РС-Хасково за вземанията си срещу него, възоснова на което било образувано Ч.гр.д.№ 871/2022г. по описа на съда. Заявлението било уважено и по делото била издадена заповед за изпълнение на парично задължение. На основание чл.422 от ГПК за ищеца се породил правния интерес от предявяване на иск за установяване на вземането си. Ето защо, моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумите, присъдени в заповедното производство по Ч.гр.д. № 871/2022г. по описа на Районен съд-Хасково в общ размер на 170.49 лева, от които: 158.49 лева – представляващи главница за предоставени и потребени услуги по доставка, отвеждане и пречистване на вода, 12 лева - лихва за забава по всяка фактура до 01.04.2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното изплащане на дължимите суми. Претендира всички съдебни разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от назначения особен представител на ответника, в който счита иска за допустим, но неоснователен. От представените по делото доказателства било видно, че имотът, за който били издадени процесните фактури за периода от месец декември 2020г. до месец ноември 2021г., бил собственост на „Креди Йес“ ООД от 19.07.2018г. Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че са публично известни Общите условия на дружеството ищец за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор „ВиК“ ЕООД – Хасково. В чл.33, ал.2 от ОУ е предвидено, че

потребителите са длъжни да заплащат ползваните ВиК услуги, съгласно чл. 33, ал. 2, а именно в 30-дневен срок от датата на фактуриране. Слез изтичане на този срок потребителят изпада в забава и дължи на ВиК оператора обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД.

С Решение № 150/11.03.1982г., постановено по гр.д. № 429/1981г. по описа на Районен съд – Хасково, е поставен в дял на Б. Н. Х. недвижим имот, чиято делба е допусната, а именно: апартамент \*\*\*\*\*, находящ се в жилищен блок в кв.370 по плана на гр.Хасково, на \*\*\*\*\*, застроен на 53.52 кв.м., състоящ се от две стаи, кухня и сервизни помещения, избено помещение № 9, ведно с 8.61 % ид.ч. от общите части на блока и от правото на строеж, цялото от 900 кв.м., собственост на държавата.

Видно от Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 16, том IV, рег. № 5825, дело № 437 от 19.07.2018г. на Нотариус рег. № 352 К. В., е, че ответникът Б. Н. Х. и С. Х. Х.а са продали на „Креди Йес“ ООД, ЕИК 200688545, следния свой собствен недвижим имот, а именно: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 77195.724.163.1.8, попадащ в Сграда № 1, в поземлен имот с идентификатор 77195.724.163 по КKKP на гр.Хасково, одобрени със Заповед № РД-18-63/05.10.2006г. на ИД на АК, находящ се на административен адрес – \*\*\*\*\*, с площ от 53.52 кв.м., с предназначение на обекта – Жилище /Апартамент/, на едно ниво, заедно с Избено помещение № 9, ведно с 8.61 % идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху поземления имот.

От Удостоверение за идентичност на лице с различни имена, изх. № ГРАОН14-113 от 12.02.2024г., издадено от Община Хасково, се установява, че имената Б. Н. Х. и Б. Н. Х. са имена на едно и също лице.

От материалите, съдържащи се в Ч. гр. д. № 871/2022г. по описа на Районен съд - Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че възоснова на заявление с вх. № 6072/14.04.2022г. в полза на ищеца срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение № 500/11.05.2022г. за сумата в размер на 158.49 лева – главница, с 12 лева – лихва за забава върху нея от 16.01.2021г. до 01.04.2022г. и законната лихва върху главницата от 14.04.2022г. до изплащане на вземането, както и сумата от 25 лева за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, определен от съда съобразно чл.78, ал.8,

извр.2 от ГПК, във връзка с чл.37 от ЗПП, във връзка с чл.26 от НЗПП – разноски по делото. Посочено е в заповедта, че вземането произтича от неизпълнение на задължение на длъжника за заплащане цената на услуги по водоснабдяване, канализация, почистване на водите и други /ВиК/ услуги по съществуващо между него и кредитора облигационно правоотношение, базирано на публично известни Общи условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите на ВиК оператора „Водоснабдяване и Канализация“ ЕООД – гр.Хасково, надлежно приети и оповестени съгласно чл.8 от Наредба № 4/14.09.2004г. и одобрени от ДКЕВР на основание чл.6, ал.1, т.5 от ЗРВКУ, имащи значение на сключен между страните договор относно имот на длъжника на адрес – \*\*\*\*\*, с открит партиден номер 43088, за периода 01.11.2020г. – 15.11.2021г.

Заповедта е била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, поради което заявителят е предявил иск за установяване на вземанията си в едномесечен срок от съобщението за това.

По искане на ищеца съдът назначи и изслуша съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице Р. К., чието заключение възприема като компетентно и обективно изготвено. От същото се установява, че в счетоводството на ищеца „В и К“ има разкрита партида на името на Б. Н. Х. с № 43088, с адрес – \*. В дружеството ищец не е налична информация за промяна на собственика на апартамента и извършената услуга се фактурира на стария собственик – Б. Х., въпреки че имотът има нов собственик от 19.07.2018г. – „Креди Йес“ ООД – гр.Хасково. Вещото лице посочва, че за периода от 01.11.2020г. до 17.11.2021г. са издадени фактури на обща стойност 158.49 лева. Размерът на лихвата за забава е 12.84 лева за периода от 16.01.2021г. до 01.04.2022. Количествата на предоставените услуги, описани във всяка една от фактурите, съответстват на количествата, отразени при извършването на отчет на измервателните уреди – карнети. Приложените единични цени съответстват на одобрените такива със Заповед № 145/05.08.2020г. на основание Решение на КЕВР № БП-Ц-3/30.07.2020г. и Заповед № 247/31.12.2020г. на основание Решение на КЕВР № Ц-41/30.12.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно

кумулятивно съединяване искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявител по образувано заповедно производство срещу длъжник в едномесечния срок от уведомяването му, че заповедта за изпълнение е била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

Разгледани по същество, исковете се явяват основателни по следните съображения:

От събраните по делото писмени доказателства по несъмнен начин се установява, че между страните съществува валидно облигационно правоотношение. Неговата правна регламентация се намира в Закона за водите, Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на ВиК системи и Общите условия за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК оператор «ВиК» ЕООД - Хасково. Съобразно чл.8, ал.3 от Наредбата, Общите условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник или в случая от 11.08.2006г. В чл.8, ал.4 от Наредбата е предвидено, че в срок до 30 дни след влизането им в сила потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат във ВиК оператора заявление, в което да предложат различни условия, но в настоящия случай няма такива данни. В тази връзка следва да се има предвид и че според чл.293, ал.1 от Търговския закон за действителността на търговска сделка, каквато е налице между страните по настоящия спор, е необходима писмена или друга форма само в случаите, предвидени в закон, а в цитираните по – горе нормативни актове не се съдържа такова изискване. Съществуването на това правоотношение между страните по делото съдът приема за установено в случая чрез издадените фактури. По силата на така възникналото договорно правоотношение ищецът в качеството си на оператор, предоставящ услугите водоснабдяване и/или канализация, е бил задължен да доставя вода за питейно-битови нужди, а ответникът като потребител е следвало именно да заплаща отчетеното количество вода в 30 дневен срок след датата на фактуриране на дължимата сума.

Според съда следва да се даде положителен отговор на въпроса има ли качеството на потребител ответникът по делото. Това е така, тъй като съгласно чл.3, ал.1, т.3 от цитираната по-горе Наредба № 4/14.09.2004г.,

собственикът на самостоятелен обект в сграда е потребител. Казаното налага извода, че ответникът е придобил качеството на потребител по отношение на процесния имот на 28.06.1982г., доколкото на тази дата именно е влязло в сила решението по извършване на делбата, постановено по гр.д. № 429/1981г. по описа на Районен съд – Хасково, с което имотът е бил поставен в негов дял. В същия смисъл е и текстът на чл.2, ал.1, т.2 от Общите условия на дружеството ищец. Освен това, съгласно чл.61, ал.1 от Общите условия, при промяна на собствеността или на правото на ползване новият и/или предишният собственик или ползвател са длъжни да подадат до В и К оператора в 30-дневен срок от датата на промяната заявление по образец за откриване, промяна или закриване на партида, като представят за справка документи, удостоверяващи придобиването или прекратяването на правото на собственост или на правото на ползване на имота. По делото не се представят доказателства, които да формират извод, че посоченото задължение е било изпълнено от новия или от предишния собственик /в случая ответникът по делото/. Нещо повече – от текста на чл.64, ал.1 от Общите условия се установява, че ако предишният собственик или ползвател не закрие партидата си, В и К операторът събира дължимите суми от него до датата на откриване на партида на новия собственик или ползвател, съобразно представения акт за собственост или правото на ползване. Ето защо, след като дружеството ищец не е било уведомено надлежно за промяната по отношение на собствеността върху процесния имот, съвсем законосъобразно са били начислявани суми на ответника за предоставените услуги по водоснабдяване и канализация на процесния имот. Аналогична е и разпоредбата на чл.9а от Наредба № 4 от 14.09.2004г., съгласно която промяната на носителя на правото на собственост, на строеж или на ползване на водоснабдения обект има действие спрямо оператора от деня на промяната по партидата на потребителя по реда, определен в договора или в общите условия. Ето защо, съдът приема, че в полза на ищеца се е породило правото му да получи дължимата сума за начислените на ответника ВиК услуги, респ. задължението на последния да я плати. След като ответникът не е уведомил ищеца за промяна на титуляра на правото на собственост върху имота, между страните по делото е продължило да съществува валидно облигационно правоотношение, по силата на което ответникът дължи исковите суми.

Следователно, ищецът е установил при условията на главно и пълно

доказване обстоятелствата, на които се основава претенцията му по чл.79, ал.1 от ЗЗД за плащане на сумата от 158.49 лева за периода от 01.11.2020г. до 15.11.2021г. В тежест на ответника бе да установи, че я е заплатил, но той не ангажира никакви доказателства в тази насока.

Предвид основателността на главния иск, следва да се уважи и претенцията за заплащане на обезщетение за забава върху сумата от 158.49 лева за периода от 16.01.2021г. до 01.04.2022г. Тя има акцесорен характер по отношение на главното задължение и присъждането ѝ зависи от неговата съдба, а по делото се установява, че такова се дължи. Действително в чл.40, ал.1, изр. 2 от Наредбата, и в чл.33, ал.2 от ОУ изрично е предвидено, че при неизпълнение на задължението за плащане на изразходваното количество вода в определените срокове, в случая 30 дни след датата на фактуриране, се дължи законна лихва по чл.86 от ЗЗД, считано от първия ден след настъпване на падежа до изплащането ѝ, чийто размер възлиза на сумата от 12 лева за периода от 16.01.2021г. до 01.04.2022г.

Поради изложеното съдът намира, че исковете по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД следва да бъдат уважени в пълния предявен размер от 158.49 лева за главница и 12 лева за лихва за забава.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. д. № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда специалните установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните суми. Ето защо, следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по Ч. гр. д. № 871/2022г. по описа на Районен съд – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 75 лева за платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на делото и че ищецът е направил изрично и

своевременно искане за разноски и по настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на същия следва да се присъдят такива в размер общо на 680 лева, включващи платена държавна такса в размер на 75 лева, депозит за вещо лице – 300 лева, възнаграждение за особен представител – 300 лева и държавна такса в размер на 5 лева за издаване на съдебно удостоверение. Не следва да бъде присъждано адвокатско възнаграждение в полза на ищеца за исковото производство, тъй като липсват доказателства за действително заплащане на такова.

Водим от горното, съдът

## **РЕШИ:**

**ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО**, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, по отношение на Б. Н. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, от \*\*\*\*\*, съществуването на вземания на „Водоснабдяване и Канализация“ ЕООД, ЕИК 126004284, със седалище и адрес на управление - гр.Хасково, ул.“Сакар“ № 2, спрямо него за следните суми: 158.49 лева за главница, представляваща неизплатена стойност на предоставени ВиК услуги до имот, находящ се на адрес - \*\*\*\*\*, с партида № 43088, за периода от 01.11.2020г. до 15.11.2021г., и 12 лева, представляваща обезщетение за забава върху нея за периода от 16.01.2021г. до 01.04.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано 14.04.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена Заповед № 500/11.05.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по Ч.гр.д. № 871/2022г. по описа на Районен съд-Хасково.

**ОСЪЖДА** Б. Н. Х., ЕГН \*\*\*\*\*, от \*\*\*\*\*, да заплати на „Водоснабдяване и Канализация“ ЕООД, ЕИК 126004284, със седалище и адрес на управление - гр.Хасково, ул.“Сакар“ № 2 сумата от 755 лева, от която 680 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и 75 лева, представляваща направени разноски по Ч. гр. д. № 871/2022г. по описа на Районен съд – Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.



**Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете**

**Вярно с оригинала!**

**Секретар: Н. Д.**